

Комисия за регулиране на съобщенията	
Вх. №	<i>М-01-3625</i>
Дата:	<i>05.07.2011</i>

**ДО: Д-Р ВЕСЕЛИН БОЖКОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ЗА РЕГУЛИРАНЕ НА
СЪОБЩЕНИЯТА**

**ОТ: ХРИСТО ЛИЛОВ
ПЪЛНОМОЩНИК НА
ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ ДИРЕКТОР НА
"ГОЛД ТЕЛЕКОМ БЪЛГАРИЯ" АД**

**АНЖЕЛО ГЕОРГИЕВ
ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА
"ИНТЕРБИЛД" ООД**

**ЛЮБОМИР ХРИСТОВ
УПРАВИТЕЛ НА
"ТЕЛЕКОМ 1" ООД**

Относно: Становище по процедурата на обществени консултации по задължителните указания за изменение на внесения от „Българска телекомуникационна компания” АД проект на текстове, с които се допълва Типовото предложение за сключване на договор за взаимно свързан и с които се уреждат условията за изискване на обезпечение за вземания по индивидуални договори за взаимно свързване с предприятията

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН БОЖКОВ,

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА КРС,

Във връзка с откритата от Комисията за регулиране на съобщенията с Решение № 597 от 16.06.2011г. процедура на обществени консултации на задължителните указания на Комисията за изменение на внесения от „БТК”АД

проект на нов Раздел XX „Обезпечения“ в Типовото предложение за сключване на договор за взаимно свързан и с които се уреждат условията за изискване на обезпечение за вземания по индивидуални договори за взаимно свързване с предприятията, изразяваме нашето становище, както следва:

1. На първо място искаме да споменем, че подобна практика не се прилага в повечето страни-членки на ЕС от ОП. Въвеждането на подобна възможност е изцяло в интерес на големите предприятия и ще затрудни по-малките такива, както и новонавлизащите на пазара на електронните съобщителни услуги. Принципът размерът на гаранцията да се определя на база реализиран обем трафик към момента на искането на гаранцията или на база на прогнозен/при нови договори за взаимно свързване/ поставя в неравнопоставено положение по-малките предприятия, поради факта, че основната част от потребителите на услуги са абонати на големите предприятия и респективно основната част от трафика е насочен към техните мрежи. По този начин при определяне на размера на гаранциите той ще бъде в пъти по-голям за по-малките или новите предприятия на пазара и пренебрежимо малък на фона на общия размер на приходите за големите. Така на практика се постига реципрочност само „де юре“, но не и „де факто“. Като се има предвид и че новите и по-малките предприятия разполагат със значително по-ограничени оборотни средства, финансовите разходи по поддържане на гаранциите и калкулирането им в себестойността на услугите и невъзможността да реализират съответна „икономия от мащаба“, това би ограничило до голяма степен тяхната конкурентоспособност и би довело до съществени затруднения на тяхното навлизане на пазара. Не на последно място трябва да се спомене и различните преференции, с които се ползват големите предприятия при възстановяването на ДДС, които по-малките предприятия не са в състояние да ползват и които са от съществено значение при формирането на паричните потоци на предприятията, водещи до остра необходимост от привличане на оборотни средства.

В тази връзка считаме, че определено въвеждането на възможността да се изискват подобни гаранции би навредило на развитието на пазара като цяло, имайки предвид общия пазарен дял на ОП, сключващи договори за взаимно свързване с „БТК“ АД.

2. Съгласно т.1, гаранция може да бъде поискана само при наличие на някое от основанията визирани в т.т. 1.1, 1.2, 1.3 и 1.4. По аргумент на противното липсата на такива основания прави невъзможно искането, съответно задържането на гаранцията. При хипотезата на т.1.2 е необходимо „да има просрочено плащане на дължими суми“. В случай, че тези просрочени плащания бъдат заплатени със съответните лихви за забава е налице отпадане на основанието. Съгласно т.6 обаче, същото се задържа за период от една година. В своите мотиви в б.е/ КРС е приела, че срокът от 12 месеца без просрочие е достатъчен, с което явно се разширява обхвата на тази хипотеза. Същото се отнася и за хипотезата на т.1.3, при която е необходимо да има „забава на плащане на повече от една дължима сума за период от шест месеца“. Но ако тези задължения бъдат погасени на седмия месец, предприятието ще е длъжно да поддържа гаранция още около половин година,

при все, че е изправен платец. Считаме, че определения в т.6 и мотивите на КРС едногодишен срок, в който може да бъде задържана гаранцията е в разрез със самите разпоредби и разширява необосновано тяхното приложно поле. Редно е, след отпадане на основанията визирани в т.т. 1.1, 1.2, 1.3 и 1.4, гаранцията да бъде освобождавана незабавно, поради липса на основание за нея.

Като алтернатива на това предложение и в случай, че не се приеме по-малък от 12 срок за задържане на гаранцията, е възможността да се предвиди механизъм за намаляване на гаранцията, след изплащане на задължението. Същата възможност би била налице и в хипотезата, когато има намаление на параметрите, по които тя е определена, например значително намаляване на обема на трафика, още повече, че определянето на размера на гаранцията би могло да бъде в определен пиков момент/напр. края на финансовата година или празници/, несъответстващи на средното ниво през годината.

3. Не е уреден механизъм на освобождаване на гаранцията след срока. При банковата гаранция има определен срок за усвояването ѝ и това не е проблем. Но в случая, когато предприятието е избрало другата форма-залог и той не е освободен след необходимия срок, по какъв механизъм ще бъде върнат, ако предприятието в чиято полза е направен не предприема никакви действия за това?

4. Не е уреден въпросът относно изборът на вида гаранция. Следва да се има предвид, че институтът на гаранцията е предвиден като дисциплиниращ за страните, а не като наказателна мярка. В този смисъл е редно вида ѝ да има за цел само и единствено обезпечаването на вземанията, а не да затруднява нормалното функциониране на предприятията и да създава допълнителни затруднения на тяхната дейност. Предвид на това, след като най-добре познават собственото си финансово състояние, редно е самото предприятие, учредяващо гаранцията да има възможността да определи нейния вид по начин, който е най-достъпен и ефективен за него. Предлагаме да се предвиди изричен текст с който да се уреди изборът на вида на гаранцията от ОП от което се изисква.

5. Категорично сме против текста на т.1.3 да остане в окончателния вариант на допълнението. Мотивите за това са следните: В случая става дума за задължения по други договори между „БТК“ АД и ОП. Тези договори са сключени на отделно основание и не считаме за целесъобразно да бъдат обвързвани по какъвто и да е начин. Защо да не се приложи такъв механизъм на учредяване на гаранции по тях, без да се засяга съвсем различен договор, от този по който е неизпълнението. В конкретния случай е налице следната диспропорция: задължението по съпътстващия договор може да е за минимална сума, а размерът на гаранцията по договора за взаимно свързване би бил определен съгласно параметрите и обема на изпълнение по последния и многократно да надвишава просрочената сума по другия договор. Така определена гаранцията би била неадекватна и несправедлива. Обвързвайки по такъв начин различни договори, налагането на гаранции по единия за

изпълнение по другия е по-скоро средство за изнудване, отколкото гаранция и средство за дисциплиниране на страните. В случая има и друго основание за отпадането на този текст - по отношение на „Българска телекомуникационна компания“ АД (БТК) са продължени специфичните задължения за предоставяне на достъп до и ползване на необходимите мрежови средства и съоръжения за реализиране на взаимно свързване въз основа на Типово предложение за взаимно свързване с Решение № 237 на Комисията за регулиране на съобщенията от 17.03.2009г. Тези договори гарантират на ОП условията на взаимно свързване и са гаранция за упражняване на основния им предмет на дейност-предоставянето на телефонна услуга и не следва да бъдат обвързвани по никакъв начин с изпълнението по други, съпътстващи договори, като по този начин се ограничава възможността за оказване на икономически натиск или злоупотреба с права от другата страна.

6. Относно т.1.4 от проекта изказваме следните съображения:

6.1. Не считаме за целесъобразно изобщо въвеждането на такова допълнително основание за изискването на гаранция, като считаме, че наличието на просрочване е напълно достатъчно. Все пак кредитната оценка има прогнозен характер и не е задължително дадена оценка задължително да доведе и до неизпълнение/забава/ при изпълнението на договора.

6.2. Даден е свободен избор на предприятията да ангажират кредитна агенция, която да извърши съответната оценка. Ангажирането на кредитна агенция от чужбина според нас би довело до изкривяване на изводите й относно фактическото състояние на предприятията в страната, основно свързано с непознаването им/голямата част от тях не са публични компании/ и особеностите на българския пазар.

6.3. Съгласно т.2 предприятията сами определят по какви критерии ще се извършва кредитната оценка. Считаме, че ако остане т.1.4, като основание за гаранция е необходимо да се въведат единни критерии за всички предприятия, ползващи услугите на кредитни агенции, които извършват кредитни оценки.

6.4. Изречение второ на т.2 не е достатъчна гаранция за ограничаването на възможността от злоупотреба с права. Предоставянето на „пълна информация за извършената му кредитна оценка“ в никакъв случай не се явява достатъчно за предприятието като защита от такива действия, тъй като не е предвиден съответния механизъм за оспорване на резултатите.

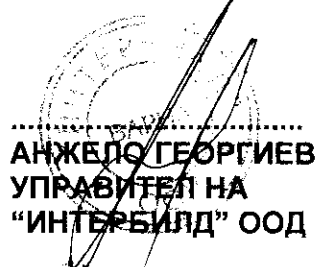
6.5. Не са предвидени съответните параметри на съответствие между кредитната оценка и размера на исканата гаранция. В този случай и при минимални промени в параметрите на оценката би се изискало от ОП да даде гаранция определена по реда на т.4, независимо, че последната е неадекватна на потенциалния риск. В този смисъл, размера на гаранцията по т.4 следва да е определен като максимален с възможност искания от ОП да е и по-нисък, в съответствие със съответните параметри на кредитната оценка.

6.6. Във връзка с изложеното в предходната точка, в т.2 от проекта е необходимо да се предвиди и задължението предприятието, искащо предоставянето на гаранция да даде и съответната обосновка за нея, както за основание, така и за нейния размер. Следва да се разпише и механизъм за оспорване на искането в тази му част, като гаранция за липса на възможност от злоупотреба.

С уважение,

.....
ХРИСТО ЛИЛОВ
ПЪЛНОМОЩНИК НА ИЗП. ДИРЕКТОР НА
"ГОЛД ТЕЛЕКОМ БЪЛГАРИЯ" АД

.....
АНЖЕЛО ГЕОРГИЕВ
УПРАВИТЕЛ НА
"ИНТЕРБИЛД" ООД

.....
ЛЮБОМИР ХРИСТОВ
УПРАВИТЕЛ НА
"ТЕЛЕКОМ 1" ООД

